

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

ΣΤΟ μέγαρο του λόρδου "Αρμανθιλ, ανάμεσα στα παλαιά και βαρειά έπιπλα, τις αυστηρές και πένθιμες προσωπογραφίες, τα κιτρινασμένα βιβλία και τις μεταλλικές πανοπλίες των ήρωικών προγόνων του, υπήρχε μια ήλιοκαμένη κυρία, ένα λείψανο περασμένης εποχής. Ήταν μια γυναίκα αδύνατη σαν οδοντογλυφίδα, με μια έκφραση παράξενης κακίας στο πρόσωπό της, της οποίας διαρκώς το βλέμμα γυρνούσε δεξιά κι' αριστερά έρευνητικό και ύπουλο.

Κανείς δεν ένοιωθε συμπάθεια γι' αυτό το άδικημένο πλάσμα. Ήξεραν ότι η Μάριον Χάρου — έτσι την έλεγαν — ήταν μια στριμμένη γεροντοκόρη, χωρίς καρδιά, η οποία βασάνιζε τους ανθρώπους που είχαν το κουράγιο να χαμογελούν και ν' άστειεύονται μπροστά της. Όταν τύχαινε να κατεβή στο διαμέριμα των υπηρετών, αυτοί έφευγαν τρομοκρατημένοι, φωνάζοντας:

— Προφυλαχθήτε! έρχεται το φάντασμα του πύργου!

Κι' αλήθεια η «μίσ» Χάρου με το άπαρχαιωμένο ντύσιμό της, τα έξωφρενικά καπέλλα της, με τα ψεύτικα λουλούδια και την κωμικήν φυσιογνωμία της, έδινε την έντύπωση τρελλής παράλογορροπημένης γυναίκας.

Ήταν ένα πλάσμα άδικημένο από τη φύση, καθώς λένε, κι' έπειδή η εύτυχία, ο έρωτας, η χαρά δεν είχαν έρθει ποτέ στη ζωή της, ένοιωθε ένα άπέραντο μίσος για όλους εκείνους που κυττούσαν κατάμματα τη ζωή και που χαιρόντουσαν τις απολαύσεις της.

Η μίς Μάριον περνούσε τη μέρα της διαβάζοντας θρησκευτικά βιβλία, κυνηγώντας τους υπηρέτες και τις καμαριέρες για να μη κάνουν ζημιές και γκριδιάζοντας διαρκώς στο γέρο-λόρδο ότι η ζωή έγινε ξεδιάντροπη και δεν έχει πειά κανένα θέλγητρο.

Εκείνος την άκουγε με προσοχή, έκρυβε μ' ευγένεια τις ειρωνικές σκέψεις του και στέναζε ύποκριτικά μπροστά σ' αυτό το ξερακιανό πλάσμα που ήταν η προσωποποίηση της ήθικης και της τιμιότητας.

Η μίς Μάριον είχε έρθει στο μέγαρο του λόρδου "Αρμανθιλ έδω και σαράντα χρόνια. Ο προορισμός της τότε ήταν ν' αναθρέψη τους δυο γιουούς του "Αρμανθιλ, τον Τζάκ και τον Ντέμσι. Και, χάρις στις φροντίδες της, αυτοί οι δυο «τζέντλεμεν» είχαν γίνει υπόδειγμα καλών ανθρώπων, είχαν δημιουργήσει μια λαμπρή σταδιοδρομία ο ένας στο ναυτικό κι' ο άλλος στο στρατό και είχαν παντρευτή δυο γοητευτικές γυναίκες. Άπ' αυτή την ένωση τους γεννήθηκαν δυο χαριτωμένα κοριτσάκια, η Μάμπελ κ' η Γκιούλυ, η οποίες παρεδόθησαν κι' αυτές στην μίς Χάρου, για να πάρουν τα πρώτα μαθήματα της καλής συμπεριφοράς, να μάθουν να λένε «καλημέρα» σε τρεις γλώσσες και να γράφουν με πολλές μουντζούρες τέονουά τους.

Η μίς Χάρου, παρ' όλα τα περυσμένα χρόνια της, ρίχθηκε μ' όρεξη σ' αυτή τη νέα άπασχόλησί της. Μά δεν είχε πειά ούτε ίχνος καλωσύνης μέσα της. Τους έδιδε λοιπόν ένα σωρό κανόνες της γραμματικής, τους έμαθε ένα πλήθος κεφάλαια της Ιστορίας και στο μάθημα της καλής συμπεριφοράς τις έκανε ξεφτέρια. Έτσι αυτά τα δυο κορίτσια, όσο μεγάλωναν, τόσο γινόντουσαν πιό άκατάδεκτα, τόσο κρατούσαν τη θέση τους και κάθε φορά που άκουγαν κανένα άσχημο λόγο, έτρεχαν να ρωτήσουν την μίς Μάριον:

— Μίς Χάρου, της λέγαν, τί θα πη «σε γράφω στα παληά μου παπούτσια»;

— Οου, δου! ξεφώνιζε με φρίκη η γεροντοκόρη. Πώς τολμάτε να επαναλαμβάνετε αυτά τα λόγια; Άπορώ πως δεν καίγεται άπ' αυτά η γλώσσα σας! Ποιός ήταν αυτός ο χωριάτης που τα έξεστόμισε;

— Ο καμαριέρης του μπαμπά! της έλεγαν μ' άφέλεια εκείνες.

Κ' η μίς Μάριον έτρεχε να θρη τον καμαριέρη και να τον τρομοκρατήσει με τις άπειλές της.

Μά τα βάσανα της μίς δεν έπρόκειτο να τελειώσουν ποτέ.

Αυτές η δυο μαθήτρίες της και πρό πάντων η Ξανθή Γκιούλυ, ήταν σωστός διάβολος. Η Γκιούλυ είχε μια επικίνδυνη έξυπνάδα, μια πρόωμη ώριμότητα και ο νους της έτρεχε πάντα στο κακό. Διαρκώς τήγαινε κρυφά να παρακολουθήση τα παιχνίδια του υπηρετικού προσωπικού, της άρεσε ν' άκούη τις θρωμικές ιστορίες τους και φυσικά δεν άργησε να μάθη όλες τις ύρισιές τους και τη σημασία τους. Κ' η θόμβια αυτής της προόδου της δεν άργησε να σκάση μια μέρα: Η άδελφή της η Μάμπελ, που είχε παραμείνει άθώα, είχε άκούσει ότι μια καμαριέρα είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί.

— Πώς το έφερε στον κόσμο; ρώτησε λοιπόν περίεργη την Χάρου.

Εκείνη κοκκίνισε από τον θυμό, δίστασε κ' ύστερα της δήλωσε με σοβαρότητα:

— Τα παιδιά τα βρίσκουν μέσα στα τριαντάφυλλα!

— Κι' όμως, παρετήρησε η Μάμπελ, ο γέρο-κηπουρός σκαλίζει κάθε μέρα τις τριανταφυλλές του κήπου χωρίς ποτέ να θρη ένα παιδί!

Εκείνη τη στιγμή, η Γκιούλυ ξέσπασε σ' ένα άκράτητο γέλιο. Η Χάρου τινάχθηκε όρθια σαν ηλεκτρισμένη.

— Τί σημαίνει αυτό μίς Γκιούλυ; της φώναξε. Πώς γελάτε ειρωνικά;

Μά εκείνη κόντευε να κυλισθή καταγής από τα νευρικά γέλια που την είχαν κυριεύσει.

Της είχε φανή τόσο κωμικό, ότι τα παιδιά βρίσκόντουσαν μέσα στα τριαντάφυλλα κι' ότι ο γέρο-κηπουρός ήταν τόσο άτυχος που δεν είχε θρη κανένα.

Η μίς Χάρου τις διέταξε αυστηρά να πάνε να κλεισθούν στο δωμάτιό τους κι' έμεινε σαν χαμένη στο σαλόνι. Είχε καταλάβει με τρόμο ότι όλη η διδασκαλία της είχε πάει περίπατο κι' ότι τουλάχιστον η Γκιούλυ θα γινονταν ένα παμπόνηρο πλάσμα σαν αυτές τις ήρωίδες των μυθιστορημάτων που διάβαζε κρυφά στο δωμάτιό της τη νύχτα!

Έτσι μ' αυτήν την άγωνία, τις παρατηρήσεις και τους θυμούς πέρασαν τα χρόνια κ' η Μάμπελ κ' η Γκιούλυ μεγάλωσαν και γίναν δυο γοητευτικά κορίτσια. Η μίς Χάρου είχε γεράσει πειά. Έγινε πιό αδύνατη, η ρυτίδες αλόγκωσαν το λαιμό της και τα χέρια της έγιναν όστεώδη και άπαίσια.

Όστόσο εξακολουθούσε να στολίζει το καπέλλο της με ψεύτικα λουλούδια και να διαβάζη τη νύχτα έρωτικά μυθιστορήματα. Η μόνη που ήξερε αυτή την αδυναμία της ήταν η Γκιούλυ. Κι' όπως ήταν σωστός διάβολος, διασκέδαζε με την μίς Χάρου και την άπόκρυφη αυτή ζωή της. Μά δεν τολμούσε να πη ούτε λέξι, γιατί η Χάρου είχε επιβληθή σ' όλους στο σπίτι άκόμη και σ' αυτόν τον πατέρα της.

Εκείνον άκριβώς τον καιρό, η Μάμπελ κ' η Γκιούλυ έκαναν τη γνωριμία δυο συμπαθητικών νέων. Ήταν από τους «άσσους» του «Σπόρτινγκ Κλάμπ» και δεν άργησαν να τους έρωτευθούν παράφορα. Όστόσο ήταν αδύνατο να ξεγελούν την μίς Χάρου, για να τους βλέπουν. Εκείνη παρακολουθούσε άγρυπνα τις κινήσεις τους και δεν κατάφερναν τίποτε άλλο από το ν' ανταλλάσσουν λίγα θιαστικά λόγια μαζύ τους κ' η Μάμπελ κ' η Γκιούλυ πήγαν ν' άρρωστήσουν από τη στενοχώρια τους. Πρό πάντων η τελευταία άρχισε να μισή την μίς Χάρου και να θέλη να την εκδικηθή. Και δεν άργησε να σχεδιάση ένα πολύ άσχημο παιχνίδι.

Έβαλε τον φίλο της να γράψη ένα τρυφερό γράμμα στην μίς Χάρου με ψευδώνυμο. Έπειτα ένα άλλο άκόμη πιό τρυφερό κ' ύστερα ένα άκόμα φλογερότερο.

Η Χάρου στην αρχή νόμισε ότι αυτός ο άγνωστος την κορόιδευε. Έπειτα όμως όταν είδε την έπιμονή του, υπέθεσε ότι πράγματι, την είχε έρωτευθή. Τότε άπεφάσισε να του άπαντήσει κι' εκείνη. Και αυτή η άλληλογραφία κάθε μέρα γινονταν ύπερβολικά αισθηματική. Ο νέος φαίνεται ότι ήξερε με την πα-

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

— Παληοχήνες! φώναξε μ' άηδία.

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

νωχλημένος ἀπὸ τὴν ἐπισκεψί μου, χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' ἀποφυγε νὰ μὲ κυττάζη!

Καθόταν μαζί με τὴν κόρη ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου, τὸ ἔργοστασιάρχου αὐτοκινήτων ἰκάχαμ καὶ κουθένιαζε μὲς τῆς τρυφερα. Κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς μέσα στὰ δικά του καὶ τὰ μάτια του ἦσαν καρφωμένα στὰ δικά τῆς.

Μιά ἀόριστη ἀνησυχία τότε, ἡ ὁποία οὐκ ἄργησε νὰ γίνῃ ἀγωνία, ἀρχισε νὰ σφιγγῇ τὴν καρδιά μου. Προαισθανόμενον καὶ τὸ ἀπαίσιο γιὰ μένα. Κάθησα λίγη ὥρα στὴ θεράντα, μιλώντας ἀφηρημένα κι' ἀκούγοντας τοὺς ἄλλους πὶὸ ἀφηρημένα.

Ὁ Ράντυ δὲν εἶχε ἀφήσει στὸ μεταξύ οὔτε στιγμή τὴν συντροφισσά του.

Ἐστερα, νοιώθοντας ἀβελά μου μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία νὰ κλύψω, κι' ἀδυνατώντας νὰ ὑποφέρω περισσότερο τὴν παγερὴ καὶ σχεδὸν προσβλητικὴ στάσι του Ράντυ ἀπέναντί μου, μῆλκα στὴν κρεθθατοκάμαρα τῆς θείας μου καὶ κλειστηκά ἐκεῖ μέσα.

— Λιλίαν, κόρη μου, τι ἔχεις; ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμή ἡ θεία μου, ἡ ὁποία με εἶχε παρακολουθήσει ἀπαρατήρητη ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Θεία μου... ὁ Ράντυ... Ἐγώ...

Τραύλιζα τὰ λόγια μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὰ συνδέσω. Ἡ καλὴ μου θεία, ἡ ὁποία εἶχε πείρα τῆς ζωῆς, μῆλκε ἀμύσως στὸ νοημα. Καὶ μ' ἀμηχανία, ψιθύρισε:

— Νάι, κι' ἐγὼ παραξενευομαι με τὴν στάσι του, κόρη μου... Ἦταν κατενθουσιασμένος μαζί σου, τὴ θραουά πὺ πρωτογνωριστήκατε... Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴ λαχτάρα του γιὰ σένα... Κι' ὅταν ἔφυγε, δὲν ἔπαυε νὰ με ρωτᾷ γιὰ ἕνα σωρὸ πληροφορίες, πὺ ἀφοροῦσαν ἀποκλειστικὰ ἐσένα!... Τί μεσολάβησε λοιπὸν ἀπὸ τότε, μεταξύ σας;... Γιατί αὐτὴ ἡ ἀποψ.νὴ λαχτάρα σου, γι' αὐτόν;... Καὶ γιατί ἐπίσης αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη ἀοιαφορία του, ἀπέναντί σου;

Τί μεσολάβησε μεταξύ μας!

— ὦ, Θεέ μου!... Δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω στὴν ἀπορία αὐτὴ τῆς θείας μου. Πινίγοντας τοὺς λυγμούς μου, ἔφυγα γιὰ τὸ σπίτι μου κατακουρελιασμένη ψυχικῶς...

Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἐμάθα τοὺς γάμους τοῦ Ράντυ με τὴ δεσποινίδα Γκράχαμ, ψιθύρισα μέσα μου με ἀφάνταστη πίκρα;

— Βρίκα, τί μεσολάβησε μεταξύ μας!... Μεσολάβησε τὸ κουρέλιασμα τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς παρθενικῆς ἀξιοπρεπειάς μου... Μεσολάβησε τὸ σέύσιμο τῶν πόθων τοῦ Ράντυ, εἰς θάρος τῆς ἀκηλίδωτης ὡς τότε ἀρετῆς μου. Μεσολάβησε ἡ ἔλλειψις κάου ἐκτιμῆσεως ἐκ μέρους του, γιὰ μένα τὴν τόσο ἀσύνετη καὶ τόσο εὐκὺλα νικημένη ἀπὸ τοὺς πειρασμούς τοῦ πόθου... ὦ, ἀντίο γιὰ πάντα πρώτη καὶ τελευταία καὶ τόσο πικρὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου!... Ἄς γίνουν τὰ δάκρυά μου, ἐπικῆδειός σου... Κι' ἀνποτιστοῦν με τὴν πείρα τους, ἡ ὠριμες κοπέλλες πὺ πρωταγαποῦν!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ, Τῆς ΥΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 20)

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ εχουμε καὶ τὰ φυλαχτά γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπιστία. Τὸ φυλαχτὸ πὺ φέρνει τὸν ἔρωτα εἶνε μιὰ καρδιά μ' ἕνα φεῖδι, ἑπτὰ ἀστρα καὶ ἕνα μάτι. Τὸ φυλαχτὸ πὺ σὲ προστατεύει ἀπὸ τὸ μῖσος ἔχει σλίμα ρόμβου καὶ παρσάτει ἕνα φεῖδι, ἕνα σκυλί, δυὸ ἀστρα, ἕνα ἡμισέληνο κι' ἕνα ἀνθρωπο πὺ κρατάει με τὸ ἕνα χέρι μιὰ ἀσπίδα κι' ἕνα ὄρου καὶ με τὸ ἄλλο ἕνα σπαθί. Τέλος τὸ φυλαχτὸ πὺ σὲ προστατεύει ἀπὸ τὶς ἀπιστίες τῆς γυναίκας σου παρσάτει ἕνα χοντρο φεῖδι με ἑννέα ἀστρα, ἕνα ἡμισέληνο καὶ δυὸ σταυρωμένα θέλη. Αὐτὰ εἶνε τὰ καλύτερα φυλαχτά τῶν Τσιγγάνων.

Ἡ μάγισσα Ζελιέ μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ καλύτερες μάγισσες τοῦ κόσμου κάθονται στὰ Καρπάθια, στὰ θουνά τοῦ «βασιληᾶ τοῦ ἀνέμου», ὅπου τριγυρίζουν ἡ ψυχές τῶν Τσιγγάνων πὺ εγκλημάτισαν, μεταμορφωμένες σὲ μαύρες γάτες. Αὐτὲς ἡ δαιμονικὲς γάτες ἀφήνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ παράξενα αὐγά, πὺ μοιάζουν σάν τὰ στικτὰ αὐγά τῶν περιστεριῶν. Ὄταν λοιπὸν μιὰ μάγισσα θρῆ ἕνα τέτοιο αὐγὸ, μπορεῖ με τὴ μαγικὴ δυνάμι του ν' ἀνοίγη κάθε πόρτα, ἀκόμη κι' ἐκείνες πὺ εἶνε κλειδαμπαρωμένες. Ἐπίσης, με τὴ βοήθεια ἑνὸς τέτοιου αὐγοῦ μπορεῖ νὰ θρῆ χρυσάφι, πὺ εἶνε χωμένο μέσα στὴ γῆ...

Αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἀποκαλύψεις μοῦ ἔκανε ἡ γρηά Ζελιέ, ἡ πανίσχυρη μάγισσα τῶν Τσιγγάνων τῆς φυλῆς τοῦ Σιμπιού. Πόση τῶρα ἀλήθεια ὑπάρχει σ' ὅλα αὐτὰ; Δὲν ξέρω κι' οὔτε μπορῶ νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησι. Πολλοὶ ἄνθρωποι πιστεύουν στὶς μάγισσες καὶ στὶς παράξενες ἀποκαλύψεις τους. Ἄλλοι πάλι δὲν δίνουν καμμιά σημασία σ' αὐτὲς γιατί πιστεύουν στὶς ἐπιστῆμες. Κι' ἐγὼ, ὁμολογῶ πὺ εἶμαι ἀπὸ τοὺς δευτέρους. Πιστεύω περισσότερο σ' ἕνα γιατρό, παρά σὲ μιὰ μάγισσα καὶ ἔχω τὴ θεβαιότητα πὺς θγαίνω πάντα κερδισμένος!...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

ραμικρὴ λεπτομέρεια τὴ ζωὴ τῆς, σάν νὰ ἦταν ἡ σκιά τῆς, γιατί τῆς ἔλεγε ἕνα σωρὸ πραγματὰ πὺ μόνο ἕνας ἄνθρωπος τοῦ οἰκτιοῦ μποροῦσε νὰ τὰ ξερι. Ἡ μὶς Χάρου ἐρωτευμένη πειὰ παράφορα, εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὴ Μάμπελ καὶ τὴ Γκιούλυ. Ἡ ἐκείνες διασκέδαζαν με αὐτοὺς τοὺς δυὸ νέους μέχρις ὅτου τοὺς θαρέβηκαν καὶ διέκοψαν τὶς σχέσεις τῶν μαζί τους. Τότε πῆκαε φυσικὰ καὶ ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία τῆς μὶς Χάρου! Ἡ δύστυχη γεροντοκόρη περνοῦσε τῶρα τὸ πὶὸ τραγικὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς τῆς. Εἶχε ἀδυνατίσει περισσότερο, ἦταν ἀφηρημένη καὶ κάθε τόσο πηγαινε νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ χύση δάκρυα πικρά!

Ἡ κόρες τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ τὴ λυπήθηκαν τότε καὶ ἀπεφάσιον νὰ τῆς ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἡ Γκιούλυ πὺ εἶχε μάλιστα περισσότερο θάρρος, ἀνέλαθε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ μόλις εἶδε τὴ μὶς Χάρου νὰ μπαίνει στὸ σαλόνι, τῆς ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια, μετανοημένη γιὰ τὴν κακὴ πράξι τους.

Ἡ Μάριον Χάρου ἔμεινε ἀφωνη ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τῆς καὶ μιὰ τρομαχτικὴ ἀγωνία διέστειλε ἀπαίσια τὰ μάτια τῆς. Ὁπισθόχωρησε με φρικη, κρατήθηκε στὸ φύλλο τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴ πέση καταγῆς κ' ὕστερα ξεχνώντας ὅλην τὴν ἀξιοπρεπειά τῆς πὺ ἐπὶ σαράντα χρόνια εἶχε διατηρήσει ἀκηλίδωτη, φώναζε σ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἀνόητα κορίτσια με ἀηδία:

— Παληοχῆνες!

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Ἄρμανβιλ, στὸ ὁποῖο εἶχε φεῖρει τὰ καλύτερα χρόνια τῆς καὶ στὸ ὁποῖο τῆς εἶχαν δολοφονῆσει τὴν καρδιά τῆς. Καὶ κανεὶς δὲν ἀκουσε ποτὲ πειὰ νὰ γίνεταὶ λόγος γι' αὐτὴν.

ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 22)

κωτικῶν Λίγες μέρες πρὶν νὰ φύγη ἀπ' τὸ Βερολίνο μερικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, συνένουχοί του, με τὴν πρόφασι ὅτι θέλουν νὰ τὸ καθαρίσουν καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάσουν φόρτωναν τὶς μυστικὲς κρύπτες τοῦ με ναρκωτικὰ. Ὄταν πάλι αὐτὸ τὸ θαγόνι παρεδίδετο στοὺς ξένους ὑπαλλήλους τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Ἰταλίας οἱ συνένουχοί τοῦ λαθρεμποροῦ ἔσπευον νὰ πάρουν ἀπὸ τὶς κρύπτες τὰ ναρκωτικὰ καὶ νὰ τὰ πουλήσουν!

Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑπώπτευετο τὸ τέχνασμα τοῦ Μπάουσιμεν ἀν δὲν γινόταν αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο σιδηροδρομικὸ δυστύχημα.

Μὰ οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν ἔχουν ἕνα σωρὸ μεθόδους γιὰ νὰ ἐργάζονται ἀνενόχλητοι. Δὲν διστάζουν νὰ μεταμφιεσθοῦν ἀκόμη καὶ σὲ ἀββάδες. Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ ράσο τους κρύβουν ὀλόκληρες σακκοῦλες ναρκωτικῶν. Ἐνας τέτοιος ἀββάς κατόπιν καταγγελίας ἑνὸς καταδότη συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Βερολίνου. Ὄταν ὑπεβλήθη σὲ σωματικὴ ἔρευνα ἀνευρέθησαν ἐπάνω του τρία κιλά κοκκαίνης, ἑκατὸ ἐνέσεις μορφίνης καὶ τρεῖς σύριγγες! Ἐπίσης καὶ ἡ ἱερὰ Βίβλος πὺ κρατοῦσε στὰ ρια του ἦταν ψεύτικη! Ἦταν ἕνα ξύλινο κουτί γεμάτο ἀπὸ τσιγάρα χασίς!...

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐκπληκτικὰ πράγματα φυλάγονται στὸ Μουσεῖο τῶν Ναρκωτικῶν τοῦ Βερολίνου. Οἱ λαθρέμποροι ὅμως θρῖσκουν πάντα νέες μεθόδους γιὰ νὰ ἐργάζονται. Γι' αὐτὸ κ' οἱ ἀστυνομικοὶ πιστεύουν ὅτι μόνον ἐντελῶς τυχαῖα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν. Διαφορετικὰ οἱ ἔμποροι αὐτοὶ τοῦ λευκοῦ θανάτου παρμένουν ἀσύλληπτοι.

ΠΑΟΥΛ ΡΟΝΤΕΝΩΦ

Η ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΘΟΜΨΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

ὅσο ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

— Θὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν προτασί σας γιατί με ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικὰ ἡ κουκλες σας!

Ὁ Θόμψων πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του, μὰ καὶ ἡ Κώρη εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ τρελλὴ εὐθυμία...

***

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες κι' ἀφοῦ πρῶτα συνεννοήθηκαν οἱ γονεῖς τους. Οἱ ιέονυμοι πῆγαν καὶ κάθησαν σ' ἕνα ὄμορφο σπίτι στὴν ἐξοχή. Μὰ ἡ Κώρη δὲν εἶχε πειὰ μυαλὸ νὰ παίξῃ με τὶς κουκλες τῆς. Εἶχε ἀφοσιωθῇ στὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς τῆς. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία τους ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Κώρη ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα χαριτωμένο παιδί.

Τότε πειὰ ἡ Ἰζέφρεϊ ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ τὰ παιγνίδια τῆς κι' ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφή τοῦ μικροῦ Θόμψων. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἀγαπάει τὶς κουκλες. Καθὼς ἐξακρίθωσα ἔχει μιὰ μεγάλη ἀδυναμία στ' ἀρκουδάκια. Μὰ ἡ μίσης Θόμψων δὲν ἀπελπίζεται!

— Δὲν στενοχωροῦμαι, μοῦ ὁμολόγησε. Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρηγορα θὰ κῶνω καὶ μιὰ κόρη γιὰ νὰ τῆς κληρονομήσω τὶς κουκλες μου.

Καὶ κύτταξε με τρυφερότητα τὸν σύζυγό τῆς, τὸν ἄνδρα πὺ ἦταν τυχερὸς καὶ θρῆκε μιὰ ὑποδειγματικὴ μητέρα γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του, χάρις στὶς κουκλες τοῦ πατέρα του.